

zjištěna skutečnost závažná pro řešení civilního sporu. Vázanost ta není omezena na určitý případ ani na určité osoby, nýbrž jest zcela všeobecná co do soukromoprávních nároků kýmkoli a proti komukoli odvozených z trestného činu, jehož se týkal odsuzující rozsudek. V trestním rozsudku proti Václavu B. ml., kterým byl odsouzen pro přečin maření exekuce, bylo zjištěno, že kupní smlouva o pianinu, na základě níž bylo odvezeno k žalovanému, byla se žalovaným sjednána dne 4. srpna 1931. Nárok žalobcův na neúčinnost této smlouvy jest odvozován právě z onoho jednání Václava B. ml., a z realizace kupní smlouvy odvedáním a odvezením pianina, které se stalo v souhlasu se žalovaným, což patřilo ke skutkové povaze trestného činu odstranění, které o sobě nemusilo zakládati skutkovou povahu onoho trestného činu, kdyby šlo o pouhé převezení bez prodeje, jest proto zjištěními odsuzujícího rozsudku vázán i soud civilní. Proto správně se odvolací soud nezabýval důkazy o tom, že smlouva byla sjednána již dne 13. června 1930. Právní důsledky odvolacího soudu o odporovatelnosti kupní smlouvy sjednané dne 4. srpna 1931 podle § 2 č. 3 odp. ř., které žalovaný výslovně ani nenapadá, jsou pak podle zjištěného stavu věci správné.

Čís. 15833.

K § 34 č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

V tom, že si zaměstnanec srazil částku patřící zaměstnavateli na účet svého dosud nesplatného platu a tvrdil nepravdivě, že exekuce zabavením jeho platu byla zastavena, jest spatřovati jeho nevěru odůvodňující předčasné zrušení služebního poměru s ním.

(Rozh. ze dne 18. února 1937, Rv I 2479/36.)

Žalobce tvrdě, že byl žalovanou firmou bezdůvodně předčasně propuštěn ze služeb, domáhá se žalobou jako náhrady újmy za nezachování zákonné výpovědní lhůty zaplacení ujednaného pevného platu za měsíc srpen 1935, dále zadržovaných cestovních nákladů za měsíc květen 1935 a poměrného dílu novoroční remunerace. Proti žalobě namítla žalovaná firma, že žalobce propustila důvodně ze svých služeb, poněvadž žalobce, vybrav u Hany R-ové dne 20. srpna 1935 částku 1.160 Kč, oznámil sice žalované, že jí téhož dne částku tu posílá, ale ve skutečnosti jí poslal teprve 27. srpna 1935 částku 1.000 Kč, kdežto 160 Kč si ponechal, sraziv si je samovolně na vzájemnou pohledávku splatnou teprve 1. září 1935, a proti pravdě jí tvrdil, že exekuce proti němu na jeho služební plat vedená byla zastavena, poněvadž vymáhanou pohledávku již zaplatil. Tímto jeho jednáním pozbyla žalovaná k němu důvěry (§ 34 č. 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.). Nižší soudy zamítly žalobu co do částky požadované z důvodu předčasného rozvázání služebního poměru, majíce námitku žalované firmy za odůvodněnou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

d ů v o d ů:

Podle § 34 č. 1 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. jest důležitým důvodem, pro který jest zaměstnavatel oprávněn předčasně propustiti zaměstnance, také, dopustí-li se ten jednání, pro které se jeví nehodným důvěry zaměstnavatelovy. Předpokládá se tedy jednání nebo opominutí zaměstnancovo, nestačí jen pouhá obava zaměstnavatelova před nějakým jednáním (opominutím) zaměstnancovým v budoucnosti. Toto jednání nebo opominutí musí býti zaměstnancem zaviněno. Zaměstnanec si musí býti vědom toho, že si počíná nesprávně (srv. Sb. n. s. č. 14932). Jeho jednání musí býti dále objektivně způsobilé zbaviti ho důvěry zaměstnavatelovy, nestačí pouhá psychologická nedůvěra zaměstnavatelova k zaměstnanci (srv. Sb. n. s. č. 15075). Trestnost jednání zaměstnancova ani poškození zaměstnavatelovo není podmínkou použití tohoto zákonného ustanovení. Žalobce, vyprav u Hany R-ové dne 20. srpna 1935 částku 1.160 Kč, oznámil sice žalované, že jí téhož dne částku tu posílá, ale ve skutečnosti jí poslal teprve 27. srpna 1935 částku 1.000 Kč, kdežto 160 Kč si ponechal, a bylo zjištěno, že žalobce žalované tvrdil, že exekuce vedená proti němu Josefem L. byla zastavena, protože dluh zaplatil, že to však nebylo pravda, jak se žalovaná firma dověděla až 26. srpna 1935. Z těchto okolností dospěly nižší soudy k správnému závěru, že předčasné propuštění žalobcovo bylo ustanovením § 34 č. 1 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. odůvodněno. V obou dotčených případech jde o jednání po případě opominutí žalobcem zaviněné. Nebylo zjištěno, že žalobce nemohl poslati žalované firmě celou částku 1.160 Kč a hned. Nestačí, že žalobce hlásil příjem její, neboť řečené ustanovení zákonné nepředpokládá trestnost činu. V příčině nedoplatku 160 Kč nebyl žalobce oprávněn sraziti si jej samovolně předem ze vzájemné pohledávky, teprve později (1. září 1935) splatné. V takovém jednání jest spatřovati i nevěru ve službě podle téhož ustanovení zákonného. Nepravdivé tvrzení v druhém případě nelze vykládati jen jako pouhou »nešikovnost« nebo jako následek »falešného studu«, neboť exekuce byla vedena na žalobcovy služební požitky u žalované firmy a té jako své zaměstnavatelce a podlužníci v této exekuci byl žalobce povinen říci jen pravdu, neboť jinak mohla míti s vymáhajícím věřitelem nepříjemnosti po případě i škodu. Jednání po případě opominutí žalobcovo bylo ve svém celku také objektivně způsobilé zbaviti ho důvěry žalované zaměstnavatelky, která musila míti pochybnost o jeho poctivosti, když jí nesprávně tvrdil, že exekuce proti němu na jeho služební požitky u ní vedená byla zastavena, a když jí vůbec neposlal částku 1.160 Kč, vybranou u její zákaznice 20. srpna 1935, do 26. srpna 1935.

Čís. 15834.

Odporovatelnost kupní smlouvy o nemovitostech, byl-li pravým kupitelem nemovitosti úpadce a žalovaný byl jako kupitel jen nastrčen, aby úpadcovi věřitelé byli zkráceni. Proti nároku na vydání nemovitosti